

Και πόρτας και παράθυρα και κλειδαριές και τζάμια, κουβέρτες και προσέφαλα και στρώματα και χράμια, τὰ πάντα ἀνεκαινίσθησαν μὲ τὴν ποικιλίαν καὶ ἐπισιθητῶς ἠδῆθήσαν τὸ πλάτος καὶ τὸ μήκος, σὰς λέγω δὲ κοντολογοῦ χωρίς ἀμφιβολίαν πᾶς ἔγινε τὸ σπῆτι μου τοῦ Ἀβραάμ ὁ οἶκος.

Τοιοῦτον ὄντα, Ὑπουργέ, σὰς τὸν παραχωρῶ, καὶ ὡς δεσπότης δέξασθε τοὺς ξένους ἐν χορῶ. Καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ ἂν ἔλθῃ, τὸν δέχομαι ἑορτασμένον... θὰ φύγῃ ἐκ τοῦ οἴκου μου κατανοουσιασμένος... ἀλλ' ἂν ἑκεῖνος ἐρῆθῃ, ἄς ἔλθουν ἄλλοι τότε, ἢ Βασιλεῖς, ἢ Πρίγκηπες, ἢ ὡς ἐμὲ ἰππῶται.

Ἴδου ἐγὼ προσέρχομαι τὰς θύρας μου ἀνοίγων εἰς μεγιστάνους κρατικούς καὶ στέμματα χρυσα, ἐν τούτοις ὁμῶς προτιμῶ ἐξ ὧν τὸν προσωμῶν τὸν Βίσμαρκ καὶ μὴ στείλετε καὶ τὸν Μουνιρ Πασσά. Ἐκείνους περισσώτερον τῶν ἄλλων ἀγαπᾶ, καὶ ἂν ἔλθουν ἑστὸ σπῆτι μου γιὰ τούτους θὰ κοπῶ.

Ἀγαπητότατος καὶ αὐτὸς καὶ ἑκεῖνος ὁ ἀνὴρ, καὶ ἐπιθυμῶ εἰς τὸ ἔμὸν νὰ καταλύσουν δῶμα... ἀπάνω ἑστὸ κρεβάτι μου θὰ βάλω τὸν Μουνιρ καὶ τὸν Ἐρβέρτο τὸν Βισμάρκ ἑστῆς Φασουλῆ τὸ στρώμα. Οὐ μὴν πρὸς χάριν τοῦ Μουνιρ θὰ πάρω καὶ σερῶ καὶ ἕνα μακρὸ καὶ ὀλόχρυσον ταμπουκι νὰ ρουφῶ.

Ἀγαπητέ μου Ὑπουργέ τῶν Ἐξωτερικῶν, ποῦ μὲ τὰς βελτιώσεις σὰς καθεὶς τὸν νοῦν του χάνει, καὶ ἐγὼ θὰ πῶ εἰς τὸν Μουνιρ περὶ τῶν Κρητικῶν ὁπόταν θὰ καπνίζωμεν ἐπάνω ἑστὸ Ντιβάνι. Ἐμπρὸς του ταπεινότητας ὡσὰν ραγιδῆς θὰ σκύβω καὶ μόνος μου μὲ γκιουλ-σερμπέ τὰ πόδια του θὰ τρίβω.

Καὶ πάλιν σὰς παρακαλῶ ἐξ ἤλης μου καρδίας σ' ἐμὲ νὰ ἔλθῃ ὁ Μουνιρ μετὰ τῆς συνοδείας. Δὲν πρέπει νὰ φανῇ κανεὶς ἀχάριστος καὶ ἀγνώμων καὶ προτιμῶ φαμελικῶς νὰ μείνω εἰς τὸν δρόμον καὶ ἄνω τῶν διαβατῶν τὸν οἶκτον νὰ κινήσω παρὰ τοὺς νέους πρόσφυγας νὰ μὴ φιλοξενῶ.

Εἰς τοῦτο εἶναι σύμφωνον καὶ τὸ πιστό μου ταῖρι, καὶ ὁ καθεὶς τὸ σπῆτι του ἀνάγκη νὰ προσέρρῃ καὶ νὰ εὐρὸν φιλόξενον οἱ ξένοι τὴν Ἑλλάδα, καθόσον εἶνε φοβερὸν τοσαῦτα μεγάλα ὡς ἀνθρωποὶ κοινότητα νὰ πέσουν στραματσάδα ἑστὸς Καραμάνου τὴν Σχολὴν καὶ τὰ λοιπὰ Σχολεῖα.

Ἐὰν φιλοξενῶμεν μὲ τρόπον φιλικόν τὸν ἕνα καὶ ἄλλον Καίσαρα καὶ Δούκα καὶ Σατράπην, τότε νομίζω, Ὑπουργέ τῶν Ἐξωτερικῶν, πᾶς ἴσως προσελύσωμεν τὸν ξένον τὴν ἀγάπην. Καὶ ἴσως τότε λαθῶμεν ὡς προικαὶ καὶ τὴν Κρήτην καὶ χάσουν οἱ μισῆλῆνες Παρασκευὴν καὶ Τρίτην.

Αὐτὰ καὶ ἐγὼ σκεπτόμενος καθ' ὕψηλόν καθήκον προθύμως σὰς παραχωρῶ τὸν εὐαγγέλιον οἶκον. Καὶ τώρα διατάξατε καὶ ἄς μοῦ γίνῃ ἡ χάρις, ἴφ' ὅσον αἱ γαμήλιοι δὲν παύσουν τελεταί, ἀπ' ἐξῆς εἰς τὸ σπῆτι μου κανεὶς περιβολάρης εἰς τοῦτο τὸ διάστημα νὰ μὴ περῶ ποτὲ.

Καθόσον οἱ γαϊδάροι τῶν προσελπόντων μὲ πόνον εἰς τὴν εὐλήν μου βύσκουσαν τὴν ἡμετέραν ἔβαν θὰ ἰνογλοῦν μὲ ὄγκανισμούς τῶν ξένων μου τὰ ὄτα Διόπερ ἐνεργήσατε πρὸς τοῦτο τὰ εἰκότα, ἀφοῦ καὶ ἄλλοι ἑβράτε μεταρροθίσεις τόσας... μὴνθε θεράπων ταπεινὸς τῆς Ἐξοχότητός σας.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Τὸ Παππαγεωργίου Γραμματικὴ μεγάλη, ὡσὰν καὶ αὐτὴν ὡς τώρα δὲν ἐξεδόθη ἄλλη. Ἐκτύπως δευτέρως πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολειῶν... πωλεταί ἑστῆς Ἐστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Τὸ Παππαρηγοπούλου σπουδαία Πραγματεῖαι, ἱστορικὰ μελέται πολλαὶ καὶ παντοῖαι. Εἰς ταύτας γενοῦσα πολλὰ ἐξιστορεῖ καὶ ἐκ τοῦ Ὑπογραφεῖου ἰβήγαν τοῦ Παρρῆ. Καὶ τούτου τοῦ βιβλίου Κακιδόνης ὁ ἐκδότης καὶ ἄς τρέψῃ νὰ τὸ πάρῃ πᾶς Ἑλληὴν πατριώτης.

Κασμάδες καὶ ἀξίναις καὶ ἀροτρα καὶ φραῖρα καὶ τσάπαις καὶ πικουρία καὶ χίλια ὄσα στυλάρια, καὶ ὅ,τι ἐργαλεῖον ὡς χρήσιμον θαρρεττε, ἢ δρέπανον κανένα, σφυρὶ καὶ κλαδευτήρι, εἰς τοῦ Σμυρνωτοπούλου τὸ μαγαζὶ θὰ ἔρῃ... Ὅδες Ἐρμού, ἀντίκρυ ἑστὸ Μίγα Μοναστήρι.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ὁ Κόσμος θ' ἀναταλῇ, ἡρμιαρὶς πολιτικῆς, κοινωνικῆς, ποικιλῆ. Θὰ γράφῃ καθὲς λόγιος μικρὸς τε καὶ μεγάλος, καὶ πάντα θὰ τυπῶνται κομψῶς καὶ φιλοκαλῶς. Θὰ εἶναι καθημερινὴ μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων, θὰ ἔγῃ δὲ ὡς συνδρομὴν δραχμῆς τριάντα μόνον.

Ὁ Ρωμὸς γνωστὸν οὐκ ἔγω — πᾶς ἑστὸ σπῆτι μου ἀνίθη,
ἑστῆς Νεάπολις ἐπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ἑνοδοχείον Σάδη, — θηδ' ἑστὸ λέδι, τρεῖς ἑστὸ ἔθδι.

μὲ Χμηλόν, μὲ μὲνδρα, — μὲ μὲγλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χίρα ἔγωγος ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαρμα.